

RAJONGÓK KÉRDEZIK AZ ALPHAVILLE-T (MOONPAPER, 1992/3)

Marian, hogyan írod a dalaidat?

Marian: A téma a döntő tényező. Soha nem ragaszkodom egyetlen mintához sem. Néha egy szó, egy dallam, egy esemény, egy személy, valami, amit olvastam, vagy láttam a hírekben, vagy egy álom, egy konfliktus egy utazás során, de akár egy párbeszéd is lehet, ami megihletti a dalt. Bármilyen lehet egy dalnak a tárgya, amit fontosnak találsz. Csak akkor tudod komolyan venni, amire rámutattál.

És a szóló albumod?

Marian: Éveken át dal-és szövegötletek sokaságát gyűjtöttem össze és csak arra vártunk, hogy dolgozhassunk rajta. Az album ezekből a dalokból készült el.

Honnan származik a So Long Celeste címe?

Marian: A So Long Celeste azon titokzatos dalötletek egyike, amelyek hirtelen, egy kicsapongó pillanatban jöttek létre öt vagy hat pohár ital után egy bulin, vagy egy bárban. Ezek egyedülálló dalok, tökéletes elrendezésben. Egy dologra van csak szükség, gyorsan elmenni egy stúdióba, és ott nincs már semmilyen probléma. De sajnos akkor már ott van az az öt vagy hat pohár ital, amivel meg akarod ünnepelni a kezdeti lelkesedésedet a barátainkkal, ezzel a ragyogó ötlettel kapcsolatban, ami aztán általában spontán meghiúsítja az ötlet megvalósítását. Az est folyamán az ötlet egyre folyékonyabb lesz, és másnap, amikor felkelsz, már egyáltalán nem emlékszel rá. A csodálatos ötlet elment sajnos, valaki másnak a fejébe költözött. Viszont a te fejed a fejfájástól lüktet. Hát ennyi a So Long Celeste szomorú története. De legalább a cím megmaradt. Úgy mondják: a múzsa ajakrúzsa.

Egy régi interjúban évekkal ezelőtt azt mondtad, hogy a fantázia nagyon fontos, hogy élesben lásd a valóságot. Az Alphaville mindig sok fantáziát használt a dalaiban, de nem túl veszélyes egy lehetetlen, tökéletes világról álmodni? Mert mindig lesz egy fal az ideológia és a valódi élet között. Honnan veszi az Alphaville ez erőt ahhoz, hogy folytassa ezt a hihetetlen vezető munkát?

Marian: Ragaszkodom hozzá! A fantázia élesíti a kilátást a valóságra. Mindenkinek van fantáziája, ez a harmadik szemünk, és aki nem használja, megvakul. Az ideológusok a fantázia mesterei. Mi utasok vagyunk, nem foglyok.

Miért engedte meg az Alphaville valaki másnak elkészíteni a Big In Japan remixeket?

Bernhard: Annak, hogy egy AV számot egy másik producer remixel, hagyománya van. A Big In Japan 1992 AD esetében történetesen a Kid and Joe páros, akik régóta AV rajongók, most maguk is zenélnek és remixeket készítenek. Emellett a Big In Japan-t már mi is remixeltük, és a Single Collection-on jelent meg Amerikában.

Mondanál valamit a Big In Japan 1992 AD videójáról?

Ricky: Azt lehet mondani, hogy a régi AV videók közül a legjobb. Ez egy olyan videó, amely már létező anyagokból készült.

Az Alphaville kereskedelmileg nem egy vezető együttes. Meg tudom érteni, hogy az első eredményt elengedtétek, jóllehet az AV több kereskedelmi munkáját foglalja csak magába, de miért éppen a Big In Japan eredeti értéke vált át egy érdemtelen „freedom mix” irányzattá?

Ricky: Gyakran nem lehet megvitatni a zene értékét, illetve értéktelenségét. De az biztos, hogy nem függ a kereskedelemtől ill. annak ellenkezőjétől. Érdekesnek találtuk a Big In Japan 1992 AD-t új megjelenésében. Persze ez megszokás kérdése.

Végül is lesz Alphaville turné?

Ricky: Amikor meglátsz egy plakátot, menj! Mi nem akarjuk kihagyni a lehetőséget.

Egyszer olvastam, hogy nem lelkesedtetek nagyon a stúdiómunkáért, és hogy egy zenekarnak nem az a fontos, hogy milyen népszerű, hanem hogy kapcsolatot kell teremtenie rajongóival élő előadások által. Attól tartok az Alphaville sok rajongót elveszített 1984 után, mert nem volt turnéja. Az igazi rajongók megértik az AV munkáját, de nem veszítette-e el az együttes különleges kapcsolatát a rajongóival?

Bernhard: A visszacsatolás a munkánkkal kapcsolatban nekünk ugyan olyan fontos, mint más művészeknek. Sajnos módszerünk miatt – az éveken át tartó kísérletezés a stúdióban – a kapcsolat csökkenéséhez vezetett. Megpróbáljuk más eszközökkel megtartani ezt a kapcsolatot. Meg kell, hogy köszönjük, hogy a rajongóink szövegei is hozzájárultak a harmadik albumunkhoz, és Marian szólólemezehez.

Miért hagyta abba Ariana a menedzselést, és mit csinál manapság?

Ricky: Ariana mást részesített előnyben a karrierjében. Most egy zenekiadói társasága van.

És mi van Frank Mertens-szel? Tartjátok még vele a kapcsolatot?

Ricky: Mivel nem tartjuk már vele a kapcsolatot, nem tudjuk mi van vele.

Tíz év telt el azóta, hogy megalapítottad a bandát. Felidéznél néhány fontos eseményt a karrieredből? Van valami a karrieredben, amit sajnálsz, vagy aminek örülsz, hogy vége van?

Bernhard: 10 év alatt sok minden megváltozott. Miután a Big In Japan sláger lett, Ricky csatlakozott a bandához, befejeztük a saját stúdióinkat, sikeresen dolgoztunk együtt Klaus Schulze-val, és befejeztük a harmadik albumunkat, ami olyan örült ötletet ihletett, mint a Songlines, így ma már nagymértékű zenei függetlenséget élvezünk. A tapasztalataink a producerekkel, a médiával és a lemeztársasággal fejlődést idéztek elő a függetlenség felé.

Mennyire befolyásolta az újraegyesítés a hangulatotokat?

Ricky: A kezdeti lelkesedés után, amit Berlinben mindenki birtokolt, most itt van a természetesség. Bernd és én kiköltöztünk Berlin külvárosába, így az újraegyesítésnek inkább egyéni, mint zenei hatása volt.

Együtt töltitek a szabadidőtöket? Összejöttök néha bulizni bizonyos alkalmakkor, vagy nincs erre idő?

Bernhard: Természetesen barátok vagyunk azon kívül is, hogy együtt dolgozunk. De a hosszú ideig végzett intenzív közös munka miatt, mindannyinknak szüksége van egy kis magánéletre, s arra, hogy pihenjen. Az ünnepek pedig csak jönnek úgy maguktól.

Személy szerint milyen zenét és zenészeket szerettek? Van kedvenc előadótok?

Ricky: Régebben különböző zenészek munkáit szerettük. Most a zenei érdeklődésünk nagyon kiterjedt. Szakmai okokból nagyon sokféle zenét hallgatunk. Kezdvé Peter Gabriel-től, a KLF-től, Wagneron át, egészen a tahiti szving zenéig.